

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 337. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt04-shoot-idm140467280726288/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

gyndelse, der var blevet ham som »Kvindelighedens Inkarnation» (II s. 108), foruden at han gense Camilla, sit hjemlige idealbillede. Der går bud om omvæltninger hjemme, og Otto fornemmer en vældig løftelse – i kontrast til den prosaiske Hald – og ansportes af Camilla til at drage tilbage og virke for fædrelandet. Hvorimod komtesen, der har mistet familie og ejendom ved østrigsk vold, maner ham til at være med til at befri Italien. Mirjam-hymnen lyder (spillet af Mendoza ved en til formålet indlagt koncert til fordel for Schweizerrevolutionens ofre) og peger som altid hemmeligt mod hjemmet. Han tiltræder retræten og må skilles fra begge sine inspiratricer, et første vidnesbyrd om hans offervilje.

Da han stiger ned mod dalen, skal hans næste og vigtigere prøve bestås. Schweiz er jo demokratiets hjemsted, hvor den rejsende forfatter engang var blevet beskæmmet, da han traf en dansk håndværker og ikke ville række ham hånden. Her lader han nu Otto gense sin håndværkerven som en forstørret gentagelse af deres møde i København. Det er som dengang at mødes med realiteterne: hans forestillinger om det frie liv på valsen får et knæk, da han finder Peter syg og hjælpeløs og erfarer, at to tredjedele af de færende svende går i hundene. Han beslutter at ledsage ham tilbage til de Castro i Genf for derigennem at hjælpe ham til at realisere hans mekaniske opfindelser. Men da han undervejs hører at Halds er i nærheden, fristes han til at forlade vennen for at gense den tilbedte Camilla. Frem for ham står »Billedet af hans Sjæl, som den oprindelig var anlagt ... og han følte Medlidenhed over, at det skulde føres hen og være Gjenstand for en fremmed Mands Haans» (II s. 122). Tanken på ægtemanden vejer altså mere end hensynet til barndomskammeraten. At afkaldets vej er den rette, antydes ved at han lige efter opdager et skrifsted over herbergets dør: »Nehme mein Kreuz auf Dich und folge mir». Det var Jesu ord til disciplene, en forstørret gentagelse af hans ord til den rige yngling om at ofre alt, som Otto under sin første krise havde fundet så uoverkommelige (ovf. s. 332). Det er også dette bud der var efterlevet så outreret af Fra Jacobo. Det bliver et følgetema for de ertske konflikter.

Den næste lader ikke vente på sig. Ved tilbagekomsten til Genf finder Otto brev fra Hald, der er tilskadekommet med sit ben

(halt?) og intetanende beder ham slutte sig til dem. Han iler da mod Camilla, ledsaget af Volmer-mottoet der for ham varsler lykke og for læseren ulykke (ovf. s. 331). En række episoder handler om kald og forsagelse, og han hører nu af hendes mund hine ord fra det anonyme brev om lykkens æble (ovf. s. 333) – men med den omvendte virkning at hans begejstring river hende med sig. Et nyt brev hun skriver for at bryde deres forhold, ender med bekendelse til den tro på »Gud i Lidenskaben«, som hende uafvidende stammer fra Otto selv – via Milner (ovf. s. 332). Således demonstreres de Castros tanke, som gentages i forfatterens efterskrift, om at mennesket står til ansvar for hvert ord det har talt, såvel som for hvert ord det har hørt.

Straks efter bliver ansvaret stillet frem for både ham og hende. I et kloster træffer de ingen anden end Pauline som nonne – hun der er svigtet af Otto, har fundet afkaldets smertefulde og lutrende vej. Og i det samme mærker Camilla liv under sit hjerte, en levedegørelse af hendes ansvar over for Hald. Otto er imidlertid forurettet over denne huskekage af skæbnen såvel som over Camillas pludselige omsving. Hermed har også hjemlandets kamp mustet sin tiltrækning, og han søger i stedet til den fordrevne komtesse, inkarnationen af frihedskravet. Han vil ud at stride for en retfærdigere verden og slutter sig til de italienske revolutionstrupper.

Om hans oplevelser her og sluttelige skuffelse handler de sidste, svagere kapitler i anden del. De kan forstås som en parallel til slutkapitlerne i Københavnsafsnittet, da de desillusionerende indblik i kulissekampen på den hjemlige politiks arena fik ham til at rejse ud. Nu er det intrigerne, hævnsygen og rivaliseringen bag revolutionsbevægelsen som han får personlig erfaring for – en forstørret gentagelse af frihedsidelets forrædelse.

Det fremgår navnlig gennem to af de ledere han kommer i berøring med, en schwabisk adjutant og en italiensk general. Begge bliver selv ledet, mindre af ideelle motiver end af private afreaktioner. Adjutanten bærer på et tilsidesættelseskompleks fra barndommen, og hans folkelige floskler dækker over en kynisk diktatorideologi. Den mere sympatiske tegnede general har engang i jalousi skudt sin gravide hustru, hvad der udelukkede ham fra regulær